

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 478/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť I. P., zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Kanásom, Školská 3, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2 Nt 11/2012 z 24. júna 2013 a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 Tos 94/2013 z 10. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2014 doručená sťažnosť I. P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Kanásom, Školská 3, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Nt 11/2012 z 24. júna 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 24. júna 2013“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 94/2013 z 10. septembra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 10. septembra 2013“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 144/2008 zo 6. septembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu zo 6. septembra 2010“) odsúdený za prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona a za prečin neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku na trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zároveň na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 rokov. Proti rozsudku okresného súdu zo 6. septembra 2010 podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 To 65/2010 z 10. marca 2011 zamietnuté, pričom o odvolaní rozhodoval senát uvedeného súdu v zložení predsedu senátu JUDr. Jána Vanka a členov senátu JUDr. Stanislava Libanta a JUDr. Ľubice Medveckej.

Sťažovateľ po získaní nového dôkazu v predmetnej veci podal okresnému súdu nový návrh na povolenie obnovy. V tomto konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 11/2012 bol vypočutý svedok J. B. (ďalej len „svedok“), ktorý jednoznačne uviedol, že videl poškodeného prechádzať cez ulicu Ú., a podrobne opísal spôsob jazdy poškodeného. Z výsluchu svedka vyplývalo, že predmetnú nehodu sledoval aj jeho známy P. P., ktorý bol prítomný taktiež pri dopravnej nehode, keď malo dôjsť k spáchaniu skutku, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený. Obidvaja svedkovia zhodne uviedli, že poškodeného (cyklistu) videli, ako prešiel cez ulicu Ú., a z tejto ulice vybočil na hlavnú cestu (Ulicu s.), na ktorej sa mala stať dopravná nehoda a skutok, za ktorý bol sťažovateľ okresným súdom odsúdený. Návrh sťažovateľa na obnovu konania bol uznesením okresného súdu z 24. júna 2013 zamietnutý. Proti uzneseniu okresného súdu z 24. júna 2013 podal sťažovateľ sťažnosť.

Podľa sťažovateľa okresný súd v pôvodnom konaní, v ktorom rozhodoval o jeho vine a treste vedenom pod sp. zn. 1 T 144/2008, svoj rozsudok zo 6. septembra 2010 založil len na znaleckom posudku vypracovanom znalcom Ing. F. D., pretože ďalšie alternatívy pohybu poškodeného cyklistu zo znaleckého posudku znalca z odboru cestnej dopravy Ing. V. H.

jednoznačne vylúčil, čo je zrejmé aj zo štvrtej strany odôvodnenia uvedeného rozsudku. Znalec z odboru cestnej dopravy Ing. V. H. za najpravdepodobnejšie pochybenie poškodeného cyklistu označoval vo svojom posudku práve variantu, ktorú opísali pri výpovedi svedkovia vypočutí v konaní o povolení obnovy konania.

Krajský súd rozhodujúci v predmetnej veci v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a členov senátu JUDr. Jána Vanka a JUDr. Ľubice Medveckej sťažnosť sťažovateľa uznesením z 10. septembra 2013 zamietol ako nedôvodnú. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o povolení obnovy konania rozhodoval senát, v zložení ktorého vystupovali dvaja sudcovia zúčastnení aj v zložení senátu rozhodujúcom o jeho vine a treste v pôvodnom konaní (JUDr. Ján Vanko a JUDr. Ľubica Medvecká). S ohľadom na túto skutočnosť je podľa sťažovateľa v predmetnom prípade naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 24. júna 2013 mal rozhodovať senát, ktorý by bol zložený z nestranných a nezaujatých sudcov, ktorými podľa neho nemohli byť sudcovia rozhodujúci v pôvodnom konaní o jeho vine a treste.

Vzhľadom na uvedené v závere svojej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy boli uznesením okresného súdu z 24. júna 2013, ako aj uznesením krajského súdu z 10. septembra 2013 porušené, a zruší uvedené uznesenia.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v predmetnej veci namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy uznesením okresného súdu z 24. júna 2013, ako aj uznesením krajského súdu z 10. septembra 2013. K porušeniu práv sťažovateľa malo dôjsť tým, že v konaní o povolení obnovy konania v jeho veci rozhodoval senát, ktorého dvaja členovia boli zúčastnení aj v senáte, ktorý rozhodoval o jeho vine a treste.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu z 24. júna 2013

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

V prvostupňovom konaní vedenom na okresnom súde mal sťažovateľ možnosť dovoľávať sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci konania o sťažnosti (§ 83, § 185 až § 195 Trestného poriadku) na krajskom súde, ktorému prináleží právomoc zrušiť napádané uznesenie okresného súdu z 24. júna 2013 a vrátiť mu vec na ďalšie konanie alebo sám rozhodnúť [§ 194 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku]. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať uznesenie okresného súdu z 24. júna 2013, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu z 10. septembra 2013

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie krajského súdu z 10. septembra 2013, ktoré je konečným rozhodnutím v tejto veci, bolo sťažovateľovi doručené 27. novembra 2013 a jeho právnenému zástupcovi taktiež 27. novembra 2013.

Sťažnosť sťažovateľa z 1. júla 2014 bola daná na poštovú prepravu 15. júla 2014 (ústavnému súdu bola doručená 18. júla 2014).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa ochrany svojich označených práv domáhal až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu ku krajskému súdu) po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

S ohľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014